

[P. Munch.]

Formuer giver deres Besiddere en ringere Fordel end andre Formuer, er i sig selv et forstaaeligt Formaal. Der kan være Tilfælde, hvor der er Grund til at tage dette Hensyn, Tilfælde, hvor Formuen er af en saadan Beskaffenhed, at selv den dygtigste Forvaltning ikke vilde kunne bringe mere ud af den, og det kan vel ikke betvivles, at der netop i de sidste Aar har været Forhold, under hvilke der er kommet til at hvile noget haardt over den bestaaende Lovgivning. Jeg ved dog ikke, om disse Forhold ikke allerede er ved at rette sig. De har jo for en stor Del beroet paa en meget høj Vurdering af de paagældende Formuegenstande, og denne Vurdering er utvivlsomt allerede i Færd med at blive ændret, og en stor Del af Spørgsmaalet vil sikkert klare sig af sig selv ved den fremskridende Bevægelse henimod en Hensyntagen til Udbyttet ved Vurderingerne, idet man til syvende og sidst overfor næsten alle Formuegenstande i ikke ringe Grad ved Vurderingen vil tage Hensyn til, hvor meget Udbytte de vil give. Skulde man ellers gennem særlige Lovbestemmelser tage noget Hensyn dertil, kunde det dog ikke ske paa den Maade, at fordi en Formue et ganske bestemt Aar gav et meget ringe Udbytte, maatte den af den Grund begunstiges med Hensyn til Formueskatten. Man maatte dog her tage *nogle Aar* i Betragtning for at faa et rimeligt Grundlag for, hvad en saadan Formue naturligt kunde afkaste. Men i øvrigt vil jeg slutte mig til den Betragtning, som er kommet til Orde fra flere af de foregaaende Talere, saa vidt jeg har lagt Mærke til, nemlig at man ikke uden videre kan sige, at fordi en Formue giver et ringe Udbytte, bør der tages et særligt Hensyn dertil. Det kan jo være et Udtryk for, at den forvaltes daarligt, eller at den er ordnet og tilrettelagt paa en saadan Maade, at den i det hele taget ikke gør den fornødne Nytte indenfor det bestaaende Samfund, og i saadanne Tilfælde er der ikke Grund til at begunstige netop denne Formueform.

Men hvad der her særlig kan være Grund til at understrege overfor den højtærede Finansminister, er, at det Formaal, som han selv angiver, ikke paa nogen Maade svarer til Indholdet af det Lovforslag, der her foreligger. Den højtærede Minister sagde her foreligger. Den højtærede Minister sagde med Rette, at han her var inde paa uvante og vanskelige Veje. Det er rigtigt, og det er naturligvis overhovedet ikke let at komme frem paa dette Omraade, men givet er det, at Forsøget her i en saadan Grad er mis-

lykket, at det forekommer mig, at naar den højtærede Minister stod overfor Resultatet og saa paa, hvorledes denne Lovgivning vilde virke, havde han haft Grund til at overveje, om det ikke var bedre at vente med at betrede disse nye Veje, indtil man havde fundet bedre ud af, hvordan man skulde bane dem og lægge Forholdene til Rette paa en rimelig og forstandig Maade. Jeg tror, man har Lov at sige om det Lovforslag, der her foreligger, at det ikke er et Forslag om at lette Skatten for de Formuer, der giver et ringe Udbytte, men det er et Forslag om at lette den for alle de Formuer af stort Omfang, for alle de Storformuer, som ikke giver et ekstraordinært stort Udbytte.

Det er i Virkeligheden noget helt andet end det, der uskyldigt angives som Formaalet med den Lovgivning, der her planlægges. Det dækkes til en vis Grad af den Uklarhed, der præger hele Lovforslaget. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Borgbjerg) oversatte i Gaar en af de vanskeligere Sætninger i Forslaget; jeg havde det Indtryk, at han oversatte den meget rigtigt og meget forstaaeligt. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Korsgaard) sagde i Dag, at det er nok lidt svært, naar man ikke er rigtig inde i Sagerne, men man kan billigvis ikke forlange, at en Professor i Dansk skal kunne forstaa Skattelove. Det er muligt, men den samme ærede Ordfører føjede til, at naar man ikke fik en Pegepind at hjælpe sig med, kunde man selv have svært nok ved det, og denne Opfattelse synes jo ogsaa Generaldirektøren for Skattevæsenet at have. Den venligsindede, overfor Regeringen velstemte Journalist, der har rejst hele Spørgsmaalet om dette Punktums vanskelige Forstaaelse, har jo ikke blot ønsket at spørge en Professor i Dansk; da han ikke fik noget ud af det, fortæller han, at han forelagde Generaldirektøren for Skattevæsenet Spørgsmaalet og spurgte Generaldirektøren, om han ikke muligvis kunde søge Hjælp hos den højtærede Undervisningsminister; denne Tanke afviste Generaldirektøren som aldeles haabløs, men han føjede saa til: Det vilde heller ikke kunne hjælpe, om De spurgte Finansministeren, det kan man heller ikke forlange. (*Finansministeren: Det er dementeret!*). Er det dementeret? Det glæder mig, thi den Opfattelse var unægtelig højt ejendommelig; jeg for min Del antager jo nok, at den højtærede Finansminister er trængt ind i selv de dunkleste Dybder af det, der her er Tale